

Це пов'язано з тим, що А.С.Малишка обирали депутатом Верховної Ради УРСР по Скалатському виборчому округу. З 2000 року школу перейменовано у Скалатську загальноосвітню школу I – III ступенів. У цей час у школі навчалося 660 учнів [4].

Освіта в районі під час німецької окупації. Під час нацистської окупації краю (липень 1941 – березень 1944) на першому її етапі, коли ще були так звані «лагідні часи» заклади освіти працювали, причому вона стала переважно дійсно українською. Лише у відверто польських селах школи були польськими, а так звані «советські» за духом були ліквідовані. У Тернополі знову відкрилася українська гімназія. У Підволочиську семирічною школою керував бургомістр А. Жуковський, а з 1942 року Я. Григоращук. Однак з вересня 1943 року німці школи прикрили, а, приміром, приміщення нашої «червоної» школи було віддано під цивільний шпиталь. В цей час сильно загострилася епідеміологічна ситуація. У повоєнні роки активно відбудовують народне господарство, а разом з ним відроджують і освітню галузь. Того часу на території сучасної Підволочищини 3 райони – Підволочиський, Скалатський, Новосільський. Отож у кожному функціонували районні відділи освіти [2,5].

У 1945 р. завідувачим Скалатським РВНО було призначено Коломійця. Тут функціонувало 12 семирічних та 8 початкових шкіл. З 1947 р. навчальні заклади району інспектували А.В. Коцар і А.Д. Буханих. Перший керівник РВНО пропрацював на посаді до 12 липня 1950 р. Потім завідувачем став О.А. Сирман. У період з 1950 року і до 1958 року відділ освіти почергово очолювали Потреденний, Богайчук, Дереш. У 1951 р. функціонувало 3 середні школи (Скалатська, Староскалатська, Колодівська), 15 семирічних та 5 початкових. У 1962 р. у Гримайлівській, Колодівській, Красненській, Остап'ївській, Скалатській, Староскалатській, Товстенській середніх школах введено спортивну спеціалізацію. У цей період створено Скалатський будинок піонерів.

У 1944 році Новосільський районний відділ народної освіти очолив Овчинников (тоді було відкрито 33 школи). Потім відділом керували Ставінський, Сокіл, Бокотюк, Браташевський. Починаючи з 1956 р., у Новосільському районі функціонувало 17 шкіл [4]. У 1959 р. відбулося об'єднання Новосільського і Підволочиського РВНО. На теренах тодішнього Підволочиського району (з 1945 р.) діяла 21 школа (11 початкових та 10 середніх). Відділом освіти керували Руденко, Любименко, Ляшенко, Куличін, Погорільцева, Литвин, Парубець, Тур, Буряк, Піковченко, знову Парубець, Колодій, Слободзяний, Юхименко, Гурик, Паньків [1,5]. Станом на 2016 рік у Підволочиському районі функціонує 29 садочків, 43 школи та 4 позашкільних заклади.

ЛІТЕРАТУРА

1. Вірченко П. А. Просторова організація системи освіти регіону (на прикладі Харківської області) : автореф. дис. канд. геогр. наук : 11.00.02 / П. А. Вірченко. – Харків, 2010. – 20 с.
2. Горський А.Є. Комплексне дослідження стану системи дошкільної освіти України. [Текст]: Аналітичний звіт за результатами дослідження / А.Є. Горський, О.Б. Буданова, І.В. Барматова, О.В. Овчар – К., 2013. - 115с.
3. Мокрій Юрій. Містечко. – Тернопіль: Астон, 2011. – 496 с.
4. Мокрій Ю. «Підволочиськ: Короткий ілюстрований історичний нарис»/ Ю. Мокрій – Тернопіль: Астон, 2001. – 225 с.

Пукало О.

Науковий керівник – доц. Заставецький Т.Б.

ТУРИСТИЧНИЙ ПОТЕНЦІАЛ ЖИТОМИРСЬКОЇ ОБЛАСТІ

Мета статті – проведення аналізу туристичного потенціалу та визначення на його основі перспективних видів туризму в Житомирській області.

Природно-ресурсний потенціал Житомирщини характеризується достатнім обсягом рекреаційних ресурсів і посідає провідне місце у державі, проте розвиток туристичної діяльності залишається на низькому рівні. Наявність і різноманітність рекреаційно-туристичних ресурсів певної території впливає не лише на територіальну організацію рекреаційної діяльності та спеціалізацію туризму, а й позначається на економічній ефективності функціонування області, бо є складовою ресурсного потенціалу господарства. Туристичну індустрію слід розпочинати на регіональному рівні, саме так можна сприяти

розвиткові туризму в окремих її регіонах. Житомирщина не є винятком і має гідно представляти свій природно-рекреаційний потенціал, як важливу складову розвитку туризму та економіки регіону в цілому.

Житомирська область має зручне географічне положення, унікальність її природи та мальовничі ландшафти створюють усі передумови для того, щоб у майбутньому вона стала одним із пунктів міжнародного туризму. Область відноситься до потенційно привабливих для туристичних груп дестинацій. За своєю площею (29,9 тис. кв. км – 4,9% території країни) вона є однією з найбільших областей України.

За наявності рекреаційних ресурсів Житомирщина посідає одне з провідних місць у державі. Курортно-рекреаційні ресурси області визначаються як ефективний інструмент, що дозволяє впливати на поліпшення економічної, соціальної й екологічної ситуації.

У сфері туризму основну привабливість регіону складають історичні пам'ятки та природні умови, які відіграють значну роль у сприятливому розвитку багатьох видів сучасного туризму.

Полісся – це край озерних, річкових і лісових ландшафтів. На території Житомирської області налічується три гідрологічні заказники. Бальнеологічні ресурси представлені радоновими лікувальними водами, торфовими та сапропелевими лікувальними грязями.

У Житомирській області 1122,1 тис. га лісів, лісистість території становить близько 34,1 %, на одного мешканця припадає 0,7 га лісу. Територією області протікає 221 річка довжиною понад 10 км, загальною протяжністю 5366 км, на річках побудовано 41 водосховище із запасами води понад 160 млн. м³ та 799 ставків загальною площею водного дзеркала близько 10 тис. га.

На Житомирщині зростає 147 видів рідкісних рослин, з яких 74 занесені до Червоної книги України, 13 видів підлягають особливій охороні за Бернською конвенцією, 4 види занесені до Європейського Червоного списку видів, які зникають у всесвітньому масштабі, та 64 регіонально рідкісні види. Є змога розробити ботанічні маршрути пізнавального туризму.

Так, на території Олевського та Овруцького районів розміщується найбільший в Україні за площею Поліський природний заповідник. Його загальна площа – 20104 га.

Для задоволення рекреаційних потреб населення навколо міст і селищ виділено 42 тис. га зелених зон. Крім цього, розпорядженням облвиконкому від 10.12.87 № 285 у 11 районах області створено 47 зон масового короткочасного відпочинку загальною площею 459 га та у 17 районах – 69 рекреаційних пунктів (їх площа – 71,5 га).

На державному обліку в області перебуває 3213 пам'яток, у тому числі археології – 808, історії – 2321, монументального мистецтва – 84.

До Державного реєстру нерухомих пам'яток України національного значення занесено 17 пам'яток, у тому числі пам'яток археології – 12; історії – 4 та монументального мистецтва – 1.

В регіоні також знаходиться 316 пам'яток архітектури, серед них місцевого значення – 255, національного – 61.

До об'єктів національної спадщини віднесено музей-садибу Е. Ганської в с. Верхівня Ружинського району; будинок Лесі Українки у м. Новограді-Волинському; братську могилу учасників повстання Коліївщини 1767 р. в с. Кодня Житомирського району.

На території Житомирської області знаходиться 23 парки-пам'ятки садово-паркового мистецтва (5 загальнодержавного та 18 місцевого значення) загальною площею 364,0 га; більшість із них створено у минулих століттях навколо панських маєтків зусиллями української, польської, російської аристократії. Закладалися вони на лоні мальовничих ландшафтів і природних лісових масивів й займали значні площі. Великі маєтки чи чудові парки, які відвідували видатні люди того часу, ставали осередками культурного життя суспільства. На жаль, сучасні межі парків не завжди співпадають із колишніми межами садиб.

В області нараховується 5 музеїв з 8 відділами. В Житомирі функціонують краєзнавчий музей, літературно-меморіальний музей В.Г. Короленка, музей космонавтики ім. С. П. Корольова, літературний музей Житомирщини, музей історії пожежної охорони.

На Житомирщині в давньому місті Новоград-Волинський (до 1725 р. – Звягель) народилась Леся Українка, на честь якої в 1971 р. тут відкрито літературно-меморіальний музей. В смт. Баранівка функціонує музей порцелянового посуду.

Поселення на території області існували ще в епоху пізнього палеоліту. Серед зареєстрованих археологічних пам'яток – городище другої половини I тис. до н. е. в Житомирі,

давньоруське місто Волохів (1150 р.) залишки замку Любарта в Любарі. Серед архітектурних пам'яток Бердичева – ансамбль монастиря кармелітів (XVI-XVIII ст.) і костел Св. Варвари (1826 р.)

Загалом 210 пам'яток архітектури Житомирщини внесено до Державного реєстру національного культурного надбання.

Не зважаючи на потужний потенціал, Житомирщина не належить до лідерів серед областей України по показникам розвитку туризму. Однією з причин непривабливості туристичної дестинації Житомирщини можна визначити недосконалість туристичної інфраструктури регіону та невідповідність сервісних умов європейським стандартам. Одним із елементів туристичної інфраструктури є забезпеченість регіону місцями тимчасового проживання туристів. За останні роки кількість установ готельного типу та місць тимчасового проживання зростає, але потрібно зазначити, що матеріально-технічна база більшості з них є незадовільною та потребує капітального ремонту.

Перешкодами на шляху розвитку туризму в Житомирській області є:

1. Нерозвиненість інфраструктури на основних автомагістралях області (готельно-ресторанний та авторемонтний сервіс)
2. Низька якість сервісного обслуговування
3. Значна частина автошляхів потребує реконструкції і ремонту та не відповідає євростандартам
4. Не повністю використані можливості міжнародної співпраці області, її районів і міст
5. Низька диверсифікація підприємств туристичної галузі
6. Низька інноваційна активність
7. Недостатня кількість кваліфікованих робітників
8. Неприятливі наслідки аварії на ЧАЕС

Висновки:

Житомирська область має значний культурно-історичний та достатньо великий природно-туристичний потенціал, який ще не повною мірою використовується в якості туристичних ресурсів. Географічне розташування області, різноманітність рослинного і тваринного світу, клімат та рельєф, геологічне і гідрологічне багатство – все це створює сприятливі умови для розвитку туризму. Цьому сприяє й досить розвинена мережа автомобільних та залізничних шляхів.

Проте відсутність чіткої політики в галузі туризму на місцевому рівні, низька якість об'єктів проживання, недостатній рівень сервісного обслуговування, негативний імідж радіаційного забрудненої території, що склався після аварії на ЧАЕС, створюють деякі перешкоди, які заважають зростанню туризму в Житомирській області.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бейдик О. О. Рекреаційні ресурси України : [навч. посіб.] / О. О. Бейдик. – К. :Альтерпрес, 2009. – 400 с
2. Блажкевич Т. П. Реалії туристичної діяльності Житомирщини / Т. П. Блажкевич, А. В. Манжос // Економіка. Управління. Інновації. – 2014. – Вип. 1 (11). – С. 80-85.
3. Любіцева О.О. Туристичні ресурси України: Навч. посіб. / О.О. Любіцева, Є.В. Панкова, В.І. Стафійчук. – Київ: Альтерпрес, 2007. - 369 с
4. Статистичний щорічник Житомирської області за 2012 рік / Держ.служба статистики України. Головне управління статистики у Житомирській області. – Житомир, 2013. – 468 с.
5. Фоменко Н. В. Рекреаційні ресурси та курортологія / Н. В. Фоменко. – К. : Центр навч.літ., 2007. – 312 с.

Борейко Л.

Науковий керівник –Пушкар Б. Т.

ДОСЛІДЖЕННЯ ТУРИСТИЧНОГО РИНКУ БРАЗИЛІЇ

Інтенсивний розвиток туризму у планетарному масштабі дозволяє вести мову про суспільний, економічний і науковий феномен цього явища. Його стрімке піднесення пов'язане з використанням ландшафтів, окремих територій й акваторій. І у цьому сенсі туризм конкурує, а частіше доповнює традиційні форми господарювання: сільське та лісове господарство, рибальство, промисловість, гірничу справу та інші види суспільної виробничої діяльності, де використовуються природні ресурси.